

Sygn. akt VIII Ns 438/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku S. R. i B. F.

z udziałem B. K. (1), A. K., B. K. (2) i H. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. ustalić, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt VIII Ns 438/13

UZASADNIENIE

W dniu 5 kwietnia 2012 roku wnioskodawczyni E. R. wniosła o stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości położonej w B., o powierzchni 0,1992 ha, oznaczonej jako działka numer (...). W uzasadnieniu wniosku E. R. wskazała, że nieruchomość stanowi jej własność i znajduje się w jej samoistnym posiadaniu od 25 maja 2012 roku (**wniosek k. 2-3**)

E. R. została zwolniona od opłaty od wniosku ponad kwotę 1.000 zł, ponadto ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu, którego wyznaczyła (...) w Ł.. (**postanowienie k. 19-19v, pismo k. 22**)

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie, na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., wobec śmierci wnioskodawczyni. (**postanowienie k. 57**)

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2013 roku podjęto postępowanie w sprawie z udziałem S. R. i B. F., jako następców prawnych zmarłej wnioskodawczyni. (**postanowienie k. 83**)

W piśmie przygotowawczym z dnia 24 stycznia 2014 roku ustanowiony przez S. R. i B. F. zawodowy pełnomocnik podtrzymał wniosek o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie złożony przez E. R.. Wyjaśnił, że od dnia 27 lipca 1966 roku zmarła E. R. władała przedmiotową nieruchomością o powierzchni 0,1992 ha położoną w B. przy ul. (...), czyniąc to jak właściciel. W latach 80-ych E. R. przeprowadziła się do J., by pomagać swoim dzieciom, a na nieruchomość powróciła w 1990 roku. Od tego czasu posiadała ją samoistnie, w sposób nieprzerwany, płaciła podatki, dokonywała napraw, remontów oraz nakładów na nią. Posiadanie to, będące w dobrej wierze, trwało przez okres ponad 20 lat, a jego początek należy liczyć od daty śmierci matki E. J. D., tj. od dnia 26 października

1991 roku. Pełnomocnik wskazał przy tym, że rodzice E. R. byli właścicielami dwóch działek oznaczonych nr (...), o łącznej powierzchni około 4 ha. Ponieważ oprócz zmarłej wnioskodawczyni mieli oni jeszcze drugą córkę, B. K. (1), postanowili, że działki zostaną pomiędzy nie rozdzielone. Jeszcze za swojego życia przekazali oni mocą zapisu majątkowego działkę nr (...) na rzecz B. K. (1), odnośnie drugiej działki wskazywali zaś, iż będzie ona należeć do E. R.. **(pismo przygotowawcze pełnomocnika wnioskodawców k. 92-94)**

Postanowieniem z dnia 8 maja 2014 roku wydanym w toku rozprawy Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania B. K. (1). Uczestniczka, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie wniosku o zasiedzenie. **(protokół rozprawy k. 139-140)**

W złożonych w dalszym toku postępowania pismach przygotowawczych stanowiska wnioskodawców oraz uczestniczki nie uległy zmianie. Uczestniczka podniosła, że wnioskodawcy nie wykazali posiadania nieruchomości przez E. R. w dobrej wierze, dodając, że bieg terminu zasiedzenia został przerwany przez wniesienie przez uczestniczkę wniosku o dział spadku, a także poprzez złożenie przez E. R. w 1998 roku wniosku o zasiedzenie, który został przez Sąd oddalony. Wskazała ponadto, że E. R. zamieszkała na spornej nieruchomości dopiero od dnia 21 kwietnia 1992 roku. Replikując na powyższe pełnomocnik wnioskodawcy podniósł, że E. R. pozostawała przez cały czas w przekonaniu, że przedmiotowa działka stanowi jej własność. Odnośnie przerwania biegu zasiedzenia wyjaśnił, iż z wcześniejszym wnioskiem o zasiedzenie wystąpiła E. R. zasiadająca sporną nieruchomością, a więc do przerwania biegu nie doszło. Przerwanie nie nastąpiło również na skutek złożenia przez uczestniczkę wniosku o dział spadku, ten został bowiem wniesiony już po upływie 20 lat od czasu, gdy E. R. objęła działkę w samoistne posiadanie. **(pismo przygotowawcze pełnomocnika wnioskodawców k. 144-145, k. 166-169, pismo przygotowawcze pełnomocnika uczestniczki postępowania k. 154-155)**

W piśmie przygotowawczym z dnia 25 lutego 2015 roku pełnomocnik wnioskodawców sprecyzował stanowisko w sprawie wnosząc o stwierdzenie, iż S. R. i B. F. nabyli przez zasiedzenie własność udziału wynoszącego 1/2 w nieruchomości położonej w B., gminie A., powiecie Ł., przy ul. (...), nr ewidencyjny działki (...) dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi zbiór dokumentów ZD 13501. **(pismo przygotowawcze pełnomocnika wnioskodawców k. 200)**

Na rozprawie w dniu 17 września 2015 roku stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik uczestniczki podniósł, że z uwagi na objęcie wnioskiem o zasiedzenie części nieruchomości, która wchodzi w skład działki uczestniczki, uczestnikami w sprawie winni być również jej syn i synowa. **(protokół rozprawy k. 234-236)**

W piśmie przygotowawczym z dnia 8 października 2015 roku pełnomocnik wnioskodawców wniósł o zasiedzenie działki nr (...) od strony ul. (...) wzdłuż granicy między działkami nr (...) a (...), następnie wzdłuż płotu znajdującego się w obszarze działki nr (...), dalej zgodnie ze ścianą budynku gospodarczego w prawą stronę, potem zgodnie z linią budynku gospodarczego, która stanowi również granicę między działkami nr (...) a (...), a za budynkiem zgodnie z linią płotu, następnie wzdłuż budynku gospodarczego, a także o zasiedzenie budynku gospodarczego znajdującego się na działce nr (...). **(pismo przygotowawcze wnioskodawców k. 240)**

Postanowieniem z dnia 23 maja 2016 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestników postępowania A. K., H. K. i B. K. (2). **(postanowienie k. 277)**

W piśmie przygotowawczym z dnia 26 lipca 2017 roku pełnomocnik wnioskodawców wniósł o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie działki nr (...), której granica biegnie wzdłuż płotu oraz części działki nr (...), oznaczonej na mapie do celów prawnych jako działka nr (...), precyzując na rozprawie w dniu 13 października 2017 roku, iż wnosi o stwierdzenie zasiedzenia zgodnie z mapą sytuacyjną do celów prawnych k. 6 działek nr (...), co odpowiada faktycznemu przebiegowi granicy na gruncie, na rzecz E. R., w dobrej wierze. Pełnomocnik uczestniczki B. K. (1) oraz uczestnik A. K. wnieśli o oddalenie wniosku. **(pismo przygotowawcze wnioskodawców k. 362-363, skrócony protokół rozprawy k. 378-381, zapis przebiegu rozprawy płyta CD k. 382)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość, której dotyczy wniosek, ma łączną powierzchnię 0,1992 ha, położona jest przy ulicy (...) w (...), gminie A., powiecie (...) wschodnim, a składa się z działki numer (...), która jest oznaczona na kopii mapy ewidencji gruntów sporządzonej w dniu 5 kwietnia 2012 roku przez Urząd Gminy A. i zarejestrowanej za numerem (...). (...).272.2017.

Na mapie sytuacyjnej do celów prawnych sporządzonej w dniu 3 lipca 2012 roku przez geodetę uprawnionego Z. W. nieruchomość, o której mowa, jest oznaczona, jako działka nr (...).

Dla przedmiotowej nieruchomości jest założony zbiór dokumentów o nr ZD 13501.

W wypisie z rejestru gruntów z dnia 5 kwietnia 2012 roku wpisani są jako właściciele powyższej nieruchomości, B. K. (1) i E. R., w udziale po 1/2. **(wypis z rejestru gruntów k. 4, kopia mapy ewidencji gruntów k. 5, mapa sytuacyjna do celów prawnych k. 6, zaświadczenie k. 8)**

Nieruchomość przy ulicy (...) stanowiła pierwotnie własność J. D. i A. D. (1), rodziców E. R. i B. K. (1), którzy na nieruchomości tej mieszkali wraz z dziećmi. Na przełomie lat 60-ych i 70-ych XX wieku nieruchomość została podzielona na dwie odrębne działki poprzez postawienie ogrodzenia między nimi, które na kopii mapy ewidencji gruntów oznaczone są nr 312 i 313. Na mocy zapisu majątkowego obecna działka nr (...) została przekazana B. K. (1), która wyszła za mąż i zamierzała się wybudować na tym gruncie. **(zeznania świadka J. F. k. 235, zeznania świadka A. K. k. 235-236v., zaświadczenie k. 8, okoliczności bezsporne)**

Testamentami notarialnymi z dnia 27 lipca 1966 roku J. D. i A. D. (1) powołali do całego spadku po sobie córkę E. R.. **(akt notarialny k. 97, k. 98)**

W czasie sporządzenia przedmiotowych testamentów E. R. mieszkała w J., gdzie pracowała w kopalni. Przesyłała ona rodzicom różne materiały, z których można było wykonać np. ogrodzenie, odwiedzała ich również w wolnym czasie.

Pomimo wyprowadzki z domu rodzinnego E. R. czyniła nakłady na sporną nieruchomość, zwłaszcza w latach 80-ych XX wieku. W tym czasie z jej środków finansowych wybudowane zostało szambo, zrobiona prowizoryczna łazienka, dobudowano do starych pokoi dwa nowe z suteroną i strychem, ocieplono dom, położono nowy dach. Ponadto doprowadzono i podłączono wodę ze studni do hydroforu i mieszkania, zamontowano bramę wjazdową i wejściową.

Po śmierci A. D. (1) w dniu 8 listopada 1981 roku na spornej działce stale zamieszkiwała wyłącznie J. D.. E. R. odwiedzała matkę w okresach urlopowych. Przez pewien okres czasu na działce zamieszkała również siostra J. D., która zajmowała część domu.

E. R. zamieszkała na stałe na działce nr (...) po śmierci matki, co nastąpiło w dniu 26 października 1991 roku. Od tego czasu nieprzerwanie i stale posiadała tę nieruchomość, czyniła na nią nakłady, poddawała remontom, opłacała także daniny publiczne pomimo, że decyzje podatkowe były wystawiane wspólnie na nią i jej siostrę. **(zeznania świadka J. F. k. 235, zeznania świadka A. K. k. 235-236v, potwierdzenia wpłat k. 25-39, k. 103, k. 106-107, pismo k. 99, oświadczenie k. 100-101, faktura k. 102, k. 104, k. 108-110, rachunek k. 112-115)**

Postanowieniem z dnia 14 marca 1984 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach stwierdził, że spadek po A. D. (1) na podstawie ustawy nabyła żona J. D. oraz dzieci B. K. (1) i E. R. po 1/3 części.

Postanowieniem z dnia 3 listopada 1993 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ns II 865/93, Sąd Rejonowy w Łodzi, stwierdził, że spadek po A. D. (1) na podstawie testamentu z dnia 25 stycznia 1980 roku nabyły córki E. R. i B. K. (1) po 1/2 części każda (punkt I sentencji) oraz że spadek po J. D. na podstawie ustawy nabyły córki E. R. i B. K. (1) po 1/2 części każda (punkt II sentencji). Postępowanie w sprawie IV Ns II 865/93 toczyło się na wniosek E. R., która w jego treści wprost powołała się na testament ojca z 1980 roku, a w toku postępowania oświadczyła, że matka

nie sporządziła testamentu. Na skutek kasacji Ministra Sprawiedliwości od postanowienia, o którym mowa wyżej, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 18 lipca 1997 roku uchylił zaskarżone postanowienie w zakresie punktu pierwszego.

W dniu 5 maja 1995 roku E. R. wniosła do Sadu Rejonowego w Łodzi o otwarcie i ogłoszenie testamentów po J. i A. małż. D., sporządzonych w dniu 27 lipca 1966 roku, a także o stwierdzenie, że na podstawie tychże testamentów nabyła spadek po rodzicach. Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 1995 roku wydanym w sprawie IV Ns II 997/95 Sąd odrzucił wniosek, o którym mowa wyżej. **(kopia postanowienia k. 119, k. 121, uzasadnienie k. 122-123, okoliczności bezsporne)**

W dniu 2 lutego 2013 roku E. R. zmarła. Postanowieniem z dnia 24 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi stwierdził, że spadek po E. R. na podstawie testamentu z dnia 20 grudnia 2011 roku, nabyli córka B. F. i syn S. R. po 1/2 części każde z nich. **(skrócony odpis aktu zgonu k. 55, postanowienie k. 81)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych dowodów, w tym dowodów z dokumentów, dowodów oraz z zeznań świadków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wniosek o stwierdzenie nabycia prawa własności przedmiotowej nieruchomości przez zasiedzenie był niezasadny.

Zasiedzenie jest jednym ze sposobów nabycia własności. Jest to instytucja polegająca na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w ciągu oznaczonego w ustawie czasu, pozwalająca na eliminację długotrwałej rozbieżności pomiędzy stanem prawnym a rzeczywistym. Przedmiotem zasiedzenia są rzeczy (rzeczy ruchome lub nieruchomości) bądź też część rzeczy (część rzeczy ruchomej lub nieruchomości). Przepis art. 172 k.c. szczegółowo wskazuje, jakie przesłanki muszą być spełnione aby doszło do zasiedzenia: po pierwsze posiadanie samoistne przedmiotu zasiedzenia, po drugie upływ czasu.

Posiadaczem samoistnym jest osoba władająca rzeczą jak właściciel, przy czym stan posiadania współtworzą fizyczny element władania rzeczą (corpus) oraz intelektualny element zamiaru władania rzeczą dla siebie (animus). C. oznacza, że pewna osoba znajduje się w sytuacji, która daje jej możliwość władania rzeczą w taki sposób, jak mogą to czynić osoby, którym przysługuje do rzeczy określone prawo, przy czym nie jest konieczne efektywne wykonywanie tego władztwa. Zaś animus oznacza wolę wykonywania względem rzeczy określonego prawa dla siebie, przy czym wola ta wobec otoczenia wyraża się w takim postępowaniu posiadacza, które wskazuje na to, że uważa się on za osobę, której przysługuje do rzeczy określone prawo (zob. komentarz do art. 172 kodeksu cywilnego E. Gniewka, Zakamycze 2001; wyrok SN z dnia 19 grudnia 2000 r., V CKN 164/00, Lex nr 52668; postanowienie SN z dnia 28 lutego 2002 r., III CKN 891/00, Lex nr 54474).

Druga z przesłanek – upływ czasu – jest uzależniona od dobrej bądź złej wiary posiadacza samoistnego, i tak w przypadku dobrej wiary jak wynika z treści

art. 172 k.c. dla zasiedzenia wystarczający jest upływ 20 lat, zaś przy złej wierze 30 lat. Posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto błędnie przypuszcza,

że ma tytuł prawny do rzeczy (jest właścicielem rzeczy), a w złej ten, kto wie albo powinien wiedzieć, że nie ma tytułu prawnego do rzeczy (nie przysługuje mu prawo własności rzeczy, lecz innej osobie).

W niniejszej sprawie okolicznością w zasadzie niesporną był fakt, że E. R. objęła sporną działkę nr (...) w samoistne posiadanie po śmierci matki, tj. po dniu 26 października 1991 roku. Władztwo E. R. obejmowało cały teren działki nr (...), miało charakter suwerenny i nie zostało zakłócone przez działania innych osób. W sprawie nie zostało wykazane, aby inne osoby, poza wnioskodawcami, na terenie spornej działki czyniły jakiegokolwiek inwestycje, podejmowały z własnej inicjatywy prace, bądź też użytkowały ją w sposób gospodarczy. E. R. zajmowała się sporną działką, wykonywała na niej prace remontowe, porządkowe, a także o charakterze inwestycyjnym, uiszczając ponadto daniny publiczne. Powyższe akty władania nieruchomością w zakresie działki numer (...) uzasadniają kwalifikację takiego

władztwa, jako samoistnego posiadania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dn. 16.06.1999, II CKN 419/98). Pierwsza przesłanka z art. 172 k.c. została zatem w przypadku E. R. spełniona.

Drugą przesłanką zasiedzenia wskazaną w treści art. 172 k.c. jest upływ czasu (długość okresu posiadania). Przesłanka ta jest uzależniona od dobrej bądź złej wiary posiadacza samoistnego, w przypadku posiadacza w złej wierze termin ten jest dłuższy aniżeli dla posiadacza w dobrej wierze. Obecnie obowiązujący okres dwudziestu i trzydziestu lat został wprowadzony od dnia 1 października 1990 roku na skutek zmiany przepisu art. 172 k.c. Kodeks cywilny w pierwotnym brzmieniu przewidywał termin dziesięciu lat w dobrej wierze i dwudziestu lat w złej wierze. Stosownie do treści art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1990 roku, nr 55, poz. 321) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, stosuje się przepisy tejże ustawy. Z uwagi na to, że przepis art. 172 k.c. w aktualnym brzmieniu obowiązuje od dnia 1 października 1990 roku, zaś E. R. objęła sporną działkę nr (...) w samoistne posiadanie po śmierci matki, tj. po dniu 26 października 1991 roku, w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie aktualnie obowiązujące terminy zasiedzenia – 20 lat w dobrej wierze i 30 lat w złej wierze. Aby doszło do nabycia rzeczy przez zasiedzenie, posiadanie samoistne powinno trwać nieprzerwanie przez określony w ustawie czas, przy czym do oceny ciągłości posiadania odnoszą się zasady określone w przepisach dotyczących posiadania: w szczególności wyrażone w art. 340 k.c. domniemanie ciągłości posiadania. Dla oceny dobrej i złej wiary istotny jest moment wejścia w posiadanie nieruchomości. Dobra wiara polega na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu posiadacza, że przysługuje mu takiej prawo do rzeczy, jakie faktycznie wykonuje. Posiadacz jest natomiast w złej wierze, jeśli jest świadomy, że nie przysługuje mu prawo, które wykonuje albo gdy okoliczności danej sprawy nie usprawiedliwiają błędnego przekonania posiadacza, że przysługuje mu prawo faktycznie wykonywane. Oczywiście przy ocenie dobrej bądź złej wiary u posiadacza nieruchomości decyduje chwila objęcia nieruchomości w posiadanie. Jak przyjmuje się jednolicie w orzecznictwie, nie można przyjąć, aby w dobrej wierze był m.in. spadkobierca obejmujący w posiadanie nieruchomość spadkową, w sytuacji gdy wie, że są inni spadkobiercy powołani do dziedziczenia (por. m.in. postanowienie SN z dnia 13 sierpnia 2008 roku, I CSK 33/08, L.; postanowienie SN z dnia 19 maja 1998 roku, II CKN 770/97, L.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należy, że nie może budzić wątpliwości okoliczność, iż spadek po rodzicach obejmujący sporną działkę nr (...) przypadła E. R. i uczestniczce postępowania B. K. (1). Wprawdzie J. i A. D. (1) sporządzili w dniu 27 lipca 1966 roku testamenty notarialne, którymi do całości spadku powołali E. R., to jednocześnie nie może ująć uwadze fakt, że nabycie spadku po A. D. (2) zostało stwierdzone nie na podstawie sporządzonego przez niego w w/w dacie testamentu, a na podstawie ustawy, o czym przesądza treść wydanego przez Sąd Rejonowy w Pabianicach w dniu 14 marca 1984 roku postanowienia. E. R. musiała mieć świadomość powyższego, a w konsekwencji i tego, że nie przysługuje jej w stosunku do spornej działki prawo własności, skoro po 1/6 udziału w prawie własności tej działki (po 1/3 z 1/2 przysługującej A. D. (1)), przypadło jej matce i siostrze. Aktualność wspomnianych testamentów nie tylko na dzień 26 października 1991 roku, ale także na dzień śmierci ojca E. R., budzi przy tym poważne wątpliwości w kontekście tego, iż z postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 3 listopada 1993 roku wprost wynika, że A. D. (3) w dniu 25 stycznia 1980 roku sporządził inny testament, który został otwarty i ogłoszony w Państwowym Biurze Notarialnym w P. w dniu 26 stycznia 1984 roku, na mocy którego, do całości spadku powołał córki E. R. i B. K. (1) w części po 1/2 (B. K. (1) przypadła więc 1/4 udziału w prawie własności spornej działki). Co przy tym istotne, postępowanie w sprawie IV Ns II 865/13 zostało zainicjowane przez E. R., która we wniosku wprost powołała się na testament z 1980 roku i wniosła o stwierdzenie, że spadek po A. D. (1) przypada jego córkom. Przypomnieć również należy, że podstawą stwierdzenia spadku po J. D. nie był testament, a ustawa, a spadek ten nabyły E. R. i B. K. (1) po 1/2 części (w treści zapewnienia spadkowego E. R. wskazała, że matka nie pozostawiła testamentu). W ocenie Sądu dopiero w 1995 roku E. R. powzięła wiedzę na temat sporządzonych przez rodziców w 1966 roku testamentów, czemu dała wyraz we wniosku z dnia 5 maja 1995 roku o stwierdzenie nabycia spadku, otwarcie i ogłoszenie testamentu. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla oceny dobrej/złej wiary zmarłej wnioskodawczynie, bowiem w dacie sporządzenia tego wniosku władała już ona od kilku lat działką nr (...).

W świetle powyższych rozważań brak jest podstaw do chociażby supozycji, iż E. R. obejmując nieruchomość po śmierci matki pozostawała w błędnym, ale usprawiedliwionym przekonaniu, że przysługuje jej względem tej nieruchomości

prawo własności, skoro w tej dacie wiedziała, iż co najmniej 1/6 tejże nieruchomości stanowi własność jej siostry, a nadto wiedziała, że podstawą dziedziczenia po J. D. nie będzie testament z 1966 roku. Irrelevantne znaczenie ma przy tym okoliczność, czy E. R. była zapewniana przez rodziców, że otrzymała na własność działkę nr (...), zapewnienie to nie czyniło bowiem ze zmarłej wnioskodawczyni właścicielki tejże działki, ani też nie mogło wywołać u niej usprawiedliwionego przekonania, że przysługuje jej w stosunku do niej prawo własności. Zasadną jawi się zatem konkluzja, że w dacie objęcia spornej działki w posiadanie E. R. pozostawała w złej wierze.

Implikacją powyższego musiało być przyjęcie, że zarówno w dacie złożenia wniosku o zasiedzenie, jak i w dacie orzekania, nie upłynął okres 30 lat, który skutkowałby tym, że E. R., bądź też jej spadkobiercy, nabyli własność działki nr (...) w drodze zasiedzenia.

Z tych względów wniosek podlegał oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., ustalając, iż wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.